

ФАЛШИВАТА НОТА



ГОРДЪН КОРМАН

ЕГМОНТ

На Всички братско-сестрински отбори,
от семейство Моцарт до рога Кахил,
от признателно егинствено дете

ГК



ЕГМОНТ

България

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизведени под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие *The 39 CLUES – One False Note*

Copyright © 2008 by Scholastic Inc.

All rights reserved. Published by arrangement with Scholastic Inc.,
557 Broadway, New York, NY 10012, USA.

SCHOLASTIC, THE 39 CLUES, and associated logos are trademarks and/or registered trademarks of Scholastic Inc.

Book design and illustration by SJI Associates, Inc.

Back cover photos of Dan and Amy by James Levin © Scholastic Inc.

Превод Емилия Л. Масларова

Редактор Златина Сакалова

Коректор Танка Симеонова

Издава „Егмонт България“

1000 София, ул. „Христо Белчев“ 21

www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в Китай, 2009

ISBN 978-954-27-0156-9

ГЛАВА 1

Гладната стачка започна на два часа път източно от Париж.

Саладин само подуши веднъж отворената консервена кутия с котешка храна и ѝ обърна гръб.

– Хайде, Саладин – започна да го убеждава четиринайсетгодишната Ейми Кахил. – Това ти е вечерята. До Виена има много път.

Котаракът порода египетска мау изсумтя високомерно, сякаш казваше: „Я не се шегувай!“ – беше самото въплъщение на безсловесното общуване.

– Свикнал е с червен луциан – обясни Ейми така, Все едно се извиняваше на гувернантката Нели Гомес.

– Имаш ли представа колко струва прясната риба? – не се трогна особено Нели. – Трябва да пестим. Не се знае колко ще обикаляме, докато търсим тези ваши безценни ключове към загадката.

Саладин нагаде негодобрително „Мъър!“.

Дан Кахил, единайсетгодишният брат на Ейми, вдигна очи от нотния лист, който разглеждаше.

– С теб съм, човече. Не мога да повярвам, че се наложи да се качим на най-бавния влак в Европа. А трябва да *бързаме!* Конкуренцията се придвижва с частни самолети, а ние си губим времето с тоя експрес костенурка. Във всяко затънтено френско градче ли ще спираме?

– Не – отвърна най-чистосърдечно Нели. – Не след дълго ще спираме и във всяко затънтено германско градче. А после във всяко затънтено австрийско градче. Виж какво, евтино е, разбра ли? Не съм се съгласявала да ви бъда бавачка по време на това приключение...

– Не бавачка, а гувернантка – поправи я Дан.

– ... та да се наложи да спрете по средата, защото сте пропилили всички пари за риба и скъпи билети за влак – довърши тя.

– Наистина сме ти признателни за помощта, Нели – увери я Ейми. – Без теб нямаше да се справим.

Ейми още се чувстваше зашеметена от вихрушката от последния половин месец. *Уж бяхме най-обикновени сираци, а изведнъж се оказва, че се числим към най-могъщия род, живял някога в света!*

Невероятен обрат на съдбата за две деца, поверени на настояница, която нехаеше за тях и на свой ред ги поверяваше ту на една, ту на друга гувернантка. Сега вече те знаеха истината – бяха роднини на Бенджамин Франклин, на Волфганг Амадеус Моцарт и на други гении, мечтатели и световни водачи.

Бяхме кръгла нула. Най-неочаквано получихме възможност да променим света...

И всичко това благодарение на нагпреварата, която баба им Грейс беше обявила в завещанието си. Тайната на

многовековното могъщество на рогата Кахил някак си се беше загубила – тайна, която можеше да бъде разбулена само ако се съберяха всички 39 ключа към загадката. А тези ключове бяха скрити из цял свят. И тяхното издирване напоеобяваше търсенето на съкровище. Но *какво* търсене – то обхващаше океани и континенти, а наградата беше ни повече, ни по-малко от световно господство.

Ала големият залог означаваше и големи опасности. Съперниците на Ейми и Дан нямаше да се спрат пред нищо, за да ги победят. Вече имаше жертви.

И Вероятно ще има още много...

Ейми се Взря в Дан на седалката отсреща. *Допреди половин месец се боричкаха за дистанционното на телевизора...*

Тя явно не можеше да обясни на брат си колко странно е всичко. Той не виждаше нищо необичайно в това, че се числят към най-могъщия и най-влиятелен рог в историята. Приемаше го безусловно. В края на краищата това говореше много за *него*. Според Дан нямаше нищо лошо да влияеш на хода на историята. Клетото дете беше само на единайсет години, нямаше си ни майка, ни баща, а сега си беше отишла и баба им Грейс.

Покрай вълненията около нагпреварата Ейми и Дан така и не бяха успели да скърбят дълго, че тя е починала. Струваше им се, че във всичко това има нещо нередно. Ейми и Грейс бяха много близки. И все пак именно Грейс ги беше тласнала към опасното приключение, напоеобяващо влакче на ужасите. Понякога Ейми не знаеше какво да мисли...

Тя поклати глава, за да се отърси от чувствата си, и се съсредоточи върху брат си. Той се беше вторачил в нотния

лист и търсеше скрити знаци и тайнопис.

– Откри ли нещо? – попита сестра му.

– Де такъв късмет! – Възкликна той. – Сигурна ли си, че този Моцарт е бил от рода Кахил? Все пак Бен Франклин почти не си е бърсал носа, без да скрие в кърпата някое кодирано съобщение. А това тук е някаква си скучна музика.

– „Тоя Моцарт“ ли? – Ейми завъртя зелените си очи. – По рождение ли си глупав, или си защитил дисертация по глупост? Волфганг Амадеус Моцарт е смятан за най-Великия класически композитор на Всички Времена.

– Именно, класически. Скучен.

– Нотите се изписват и с латинските букви от A до G – започна да разсъждава на глас Нели. – Дали съобщението не е зашифровано така?

– Вече проверих – съобщи Дан. – Дори се опитах да пренаредя буквите, да не би гумите да образуват анаграми. Не забравяйте – за малко да ни убият заради ключ към загадката, който, както се оказа, не е никакъв ключ.

– Това тук е ключ – настоя Ейми. – Не може да не е.

Ключове към загадките. Общо 39 на брой. Досега никоя надпревара не е съдържала толкова голямо обещание – и толкова много опасности. Едва ли някой щеше да забележи смъртта на две сирачета от Америка – на карта беше заложено господството над целия свят.

Но ние не загинахме. Ние намерихме първия ключ към загадката – след изпълнено с перипетии пътешествие из живота на Бенджамин Франклин. Ейми беше убедена, че Моцарт е вторият ключ към загадката. Щяха да узнаят отговора в края на жп линията във Виена, където Моцарт беше живял и беше написал някои от най-Великите музикал-

ни произведения на всички времена.

Дано само съперниците не стигнеха там първи.



– Мразя я тая Франция – промърмори Хамилтън Холт, който стискаше в месестата си ръка мъничък хамбургер. – Да си помисли човек, че цялата държава е на диета.

Семейство Холт стояха в бюфета на малка жп гара на трийсет километра източно от Дижон във Франция. Нагряваха се да минат за американско семейство, дошло тук на почивка, но приличаха по-скоро на нападатели от футболен отбор – дори близначките, които не бяха по-големи от Дан.

– Представяй си наградата, Хам – напомни Айзенхауър Холт на сина си. – Щом намерим трийсет и деветте ключа, ще кажем „сбогом“ на тези порцийки, от които човек може да умре от глад, и ще отидем в заведение в Щатите, където се яде на корем. Сега обаче трябва да настигнем малките Кахил.

Магисън отхапа от храната и направи физиономия.

– Прекалили са с горчицата!

– Тук е Дижон, глупачко – напомни близначката ѝ Рейгън. – Световната столица на горчицата.

Магисън ѝ удари едно кроше в стомаха. Ударът можеше да спре и препускащ носорог, но Рейгън само се изплези предизвикателно. Всички от семейство Холт не се даваха току-така.

– Тихо, момичета – скара им се благо майка им Мери-Тог. – Стори ми се, че чувам влак.

Всички от семейството загледаха допотопния дизелов

локомотив, който изникна тромаво пред тях.

Магисън се намръщи.

– Мислех, че европейските влакове са бързи.

– Тия Кахил са големи лисици, точно като майка си и баща си – отговори баща ѝ. – Качили са се на влак, на който и през ум няма да ни мине, че ще ги намерим. И така, строй се!

Семейството беше свикнало на заповедите на Ајзенхауър. Може и да го бяха изрители от „Уест Пойнт“, но това не означаваше, че той не знае как да ги вдъхновява. А едва ли имаше нещо, което да вдъхнови семейство Холт повече от възможността да си го върнат тъпкано на високомерните си роднини. Нагпреварата им даваше възможност да докажат, че са точно толкова представители на рода Кахил, колкото всички останали. Щяха да намерят първи 39-те ключа към загадката, дори и да се наложеше да нарежат на салатата съперниците си.

Пръснаха се и се скриха из гората около гарата.

Бавният влак спря с пуфтене на перона и от него слязоха няколко пътници. Кондукторите и носачите от гарата бяха погълнати да свалят багажа и не забелязаха как петимата набити Холт се качват на последния вагон.

Те тръгнаха да търсят из купетата, като вървяха отзад напред. Опитваха се да не привличат вниманието, но при техните огромни размери не беше никак лесно. Те се блъскаха в раменете и коленете на хората. Настъпваха ги по краката. Разменяха си с пътниците свирепи погледи, както и промърморени на няколко различни езика обиди.

В третия вагон Хамилтън събори с лакът шапката на една жена и тя изпусна клетката, която стоеше върху коленете ѝ. Тя издрънча на пода, а подплашеният папагал

Вътре изпуска и заудря притеснен с криле. Саладин, който беше през шест седалки, се покатери на облегалката, за да провери какво става. А когато Ейми видя какво е стреснало котарака...

– Хо... Хо...

Притеснесе ли се, тя винаги започваше да заеква.

– Холт – довърши разтревожен Дан.

За щастие собственичката на папала се наведе да вдигне клетката и препречи пътеката между седалките. Дан побърза да затвори Саладин и нотния лист в отделиението за багажа горе.

– Побързайте, уважаема госпожо... – промърмори нетърпеливо Айзенхауър.

И точно тогава зърна Дан.

Едрият като канара мъж избута и папала, и притежателката му. Дан сграбчи Ейми за ръката и побягна към другия край на вагона.

Нели изрита една раница на пътеката, точно пред краката на Айзенхауър, който се беше втурнал напред, и той се плюсна по корем на пода.

– *Excusez-moi, monsieur* – извини се Нели на съвършен френски и се пресегна да му помогне да стане.

Айзенхауър избута ръката ѝ. Понеже не знаеше какво друго да направи, Нели седна върху него, като го притисна с цялата си тежест между лопатките.

– Ама че чужденка, какво правиш, да не си луда?

– Тя не е никаква чужденка, татко! – заяви Хамилтън и без особено усилия свали гувернантката от гърба на баща си и я метна на седалката. – Това е бавачката на малките Кахил!

– Ще крещя – заплаши Нели.

– Аз пък ще те изхвърля през прозореца на влака – зака-
ни се Хамилтън.

Каза го съвсем спокойно и не остави никакво съмнение,
че ще го направи.

Айзенхауър скочи на крака.

– Дръж я под око, Хам. Нито за миг не я изпускай от
поглед.

Той се втурна напред, повеждайки и останалите от
семејство Холт – същински хищници, подгонили пляката.

Ейми и Дан вече бяха успели да се прехвърлят във вагон-
ресторанта. Хукнаха между хранещите се, като се про-
мушваха между чиниите, над които се виеше пара. Дан се
престраши да погледне назад. Прозорецът в коридора на
задния вагон беше запълнен от разяреното лице на Айзен-
хауър Холт.

Той побутна с лакът един от сервитьорите и засочи.

– Виждате ли го онзи тип там? Твърди, че сте му сложи-
ли в супата стероиди.

Ейми сграбчи брат си за ръката и след като го погледна
с изпълнени със страх очи, изсъска:

– Как можеш да се шегуваш с такива неща? Знаеш колко
опасни са семејство Холт.

Двамата отвориха с усилие вратата на съседния вагон
и нахълтаха в него.

– Знам – рече притеснен Дан. – Жалко, че и аз като Сала-
дин не се побирам в багажното отделение. Нямам ли охрана
на този влак? Във Франция със сигурност има закон срещу
неангерталци, взели на мушка две деца.

Ейми беше ужасена.

– Не можем да се оплачем на охраната! Само това оставаше да започнат да ни разпитват кои сме и какво правим. Забрави ли, от Социалната служба в Бостън продължават да ни издирват.

Тя отвори вратата на коридора към следващия вагон и избута Дан пред себе си.

Беше пощенският вагон. Вътре имаше купчини от стоцици платнени чувалчета, както и колету и сандъци с най-различни форми и размери.

– Ейми...

Дан се зае да струпва сандъците при вратата. Сестра му веднага разбра какво е намислил. Двамата се запретнаха да правят барикада от колету, а най-отгоре, под гръжката на вратата, сложиха един замразен пушен бут.

От съседния вагон гръмнаха Викове. Семейство Холт почти бяха настигнали Ейми и брат ѝ.

Те затичаха към предния вагон, като прескачаха пощенските чувалчета. Ейми се пресегна да отвори вратата. Беше заключена.

Тя заблъска по издрасканото стъкло. Заг него имаше служебно купе със седалки и легла, всичките празни. Момичето заудря по-силно. Отговор не последва. Бяха хванати като в капан.

На прозорчето в другия край на вагона изникна гранитното лице на Айзенхауър. Целият влак сякаш се разпресе, когато той стовари рамо върху вратата.

– Те са ни братовчеди – започна да разсъждава не особено убедено Ейми. – Никога *няма* да ни причинят зло...

– В Париж за малко да ни оставят погребани живи – напомни Дан.

Той издърпа от пода един стик за хокей, увит в амбалажна хартия.

– Наистина ли смяташ...

Но точно в този миг Ајзенхауър Холт се засили и блъсна вратата. Ключалката се разклати и вратата се отвори със смразяващ трясък, помитайки с все сила Дан. Момчето беше повалено на пода. Стикът също падна шумно.

– Дан!

Заслепена от гняв, Ейми грабна стика и го стовари върху главата на Ајзенхауър. Едрият мъж пое удара, залитна и се свлече върху една торба с пощенски пратки.

Дан седна зашеметен.

– Ау! Нокаут!

Но победата не трая дълго. Цялото семейство Холт се втурна във вагона.

Магисън сграбчи Ейми за яката. Рейгън вдигна Дан – да се изправи.

Бяха ги заловили.